

în special la stîină“ (DA, I, p. II, 961, Candrea, *Dict. lb. rom.*, 365) < scr. *gužba* sau magh. *guzsba* (Scheludko, 136, *Šarovol's'kyj*, 60).

kyčëra „munte acoperit cu pădure, dar nu pînă la vîrf“, „culme împădurită“ — la huțuli și în alte graiuri carpatice, iar ca regionalism — și în limba literară (Żelechowski, 344, *Hrinčenko*, 241, *Ukr.-russk. slovar'*, 331). Apare frecvent și ca toponim (Rozwadowski, 313, *Hrabec*, 129). Etimol.: < rom. *chiceră* „id.“ (Scheludko, 134, *Crânjălă*, 432, *Hrabec*, 39), de origine necunoscută (Ciorănescu, 169). După unii, ar fi un termen românesc străvechi, anteroman (DA, I, 347, cu trimitere la N. Drăganu. „Dacoromania“, I, 117—129). Var.: *kyčira*, *kyčira*. Derivate: *kyčirka*, *kyčirka*, cu suf. diminut. -k-a.

kýmpa, vezi *kémpa*.

kyrd „turmă de oi“ — în graiurile carpatice și de stepă (*Hrinčenko*, 239, Zavorotna, *Osoblivosti*, 14—15). Etimol.: < rom. *cîrd* „id.“ < sl. de sud, cf. scr. *krđ* „id.“ (Berneker, 666, Scheludko, 134, Pușcariu, *Lb. rom.*, 308, *Mihăilă*, 81). Derivat propriu: *kýrdyk* 1° „mică parte dintr-o turmă de oi“; 2° „turmă de oi care urmează să fete“ (*Hrinčenko*, *ibid.*) < *kyrd* + suf. diminut. -yk.

kyrlýh „bățul lung cu cîrlig al ciobanului de la oi“ — în graiurile carpatice și de stepă, precum și în velicorusa meridională (*Hrinčenko*, 349, *Programma*, întreb. 252, *Dal'*, 349). Etimol.: < rom. *cîrlig* (Candrea, 403, Scheludko, 130, Vasmer, *REW*, II, 266, *Crânjălă*, 441, *Rosetti*, V, 121), cunoscut cu acest sens în Moldova, Transilvania, Banat, Oltenia, Muntenia și Dobrogea (ALRM, s.n., I, h. 265, *cață*). Este o creație românească, sau un împrumut din bulgară (Capidan, *Raporturile*, 204—205, Ciorănescu, 194, DLRM, 153). Var.: *gyrlyga*. Despre g-, vezi § 22, iar despre -a, § 26.

kyrż, vezi *kyrża*.

kýrża „bîtă ciobănească“ (Żelechowski, 343). Etimol.: < rom. *cîrjă* „id.“ < v. sl. de sud (Candrea, 403, Scheludko, 134, *Crânjălă*, 438, *Rosetti*, V, 120, Ciorănescu, 193). Din ALRM, II, h. 174, *cîrjă*, rezultă că termenul e cunoscut în toate provinciile românești, afară de Maramureș. Cu sensul de „cață“, *cîrjă* a fost notat în p.c. 29 și 605 (ALRM, s.n., I, h. 265). Var.: *kyrż* (cf. § 26).

L

laistyj „negru“ (despre oi) — în Galiția și în graiurile transcarpatice (*Hrinčenko*, 341, Hrycak, *Eufemizmy*, 21). Etimol.: < rom. *lai* „id.“ < lat. *labes* „pată“ neagră, cu suf. adjectival -ist-yj (Candrea, 408, Wędkiewicz, *Emprunts*, 121, Scheludko, 137, DA, II, p. II, 85, *Crânjălă*, 444, *Rosetti*, V, 121, Ciorănescu, 462). Păreră că în română *laie* ar proveni din rusă sau polonă (*Brüske*, 29) este neîntemeiată.

lápta „lapte“ — în argoul cîntăreților ambulanți ucraineni (Horbatsch, *Argo*, 39). (Etimol.: < rom. *lăpte* < lat. *lactem*. Rom. *e* va fi fost interpretat de ucraineni ca o variantă a lui /y/, care apare la genit. sg. fem.; de aici a fost refăcut un nom. sg. în -a.

latúra „terci pregătit de ciobani pentru cîini“ — în graiurile de stepă — Herson (*Hrinčenko*, 348). Etimol.: < rom. *lături* < lat. *lavaturae* (Scheludko, 137, Candrea, *Dict. lb. rom.*, 698), prin rom. dial. *lături*. În română termenul